

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

de heer Freddy Horion

tegen

Het Laatste Nieuws en Karen Sleurs en Edwin Verhoeven, journalisten

Met een brief van 10 januari 2011 dient advocaat Vincent Vereecke namens zijn cliënt, de heer Freddy Horion, klacht in tegen Het Laatste Nieuws en tegen journaliste Karen Sleurs. Met een brief van 25 januari 2011 heeft hoofd redactiebeheer Raymond De Craecker namens de krant en de journaliste geantwoord op de klacht. Advocaat Vereecke heeft daarop gerepliceerd met een brief van 16 februari 2011.

Met een brief van 17 februari 2011 dient advocaat Vereecke namens zijn cliënt, de heer Freddy Horion, een tweede klacht in tegen Het Laatste Nieuws en ditmaal tegen journalist Erwin Verhoeven. Met een brief van 14 maart 2011 heeft hoofd redactiebeheer Raymond De Craecker geantwoord op de klacht. Advocaat Vereecke heeft hierop gerepliceerd met een brief van 26 april 2011.

De rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft een hoorzitting gehouden op 5 juli 2011. Namens klager was zijn advocaat Vincent Vereecke aanwezig. Voor Het Laatste Nieuws en de twee journalisten verscheen redactiemanager Geert Van Hecke.

DE FEITEN

Klager is in 1980 door het assisenhof van Oost-Vlaanderen veroordeeld tot de doodstraf wegens zijn aandeel in een vijfvoudige moord in Sint-Amandsberg. Op 24 december 2010 publiceert Het Laatste Nieuws een artikel van Karen Sleurs met als titel 'Gevangenen krijgen voor 13.000 euro geschenken'. Hierin beschrijft ze de behandeling die gedetineerden genieten naar aanleiding van de feestdagen. Het artikel wordt geïllustreerd met een foto van klager en in het stuk wordt ook naar hem verwezen. Op 25 januari 2011 publiceert Het Laatste Nieuws een artikel van Erwin Verhoeven met als titel 'Voor één roofmoordenaar pleitte hij wel: Horion'. Het artikel is het tweede in een reeks over advocaat Jef Vermassen. In het artikel wordt uitvoerig de rechtszaak tegen klager beschreven en de feiten waarvoor hij destijds werd veroordeeld.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

In zijn klachtbrief voert advocaat Vereecke meerder bezwaren aan tegen de artikelen in Het Laatste Nieuws, zoals de schending van de privacy van zijn cliënt, het gebrek aan terughoudendheid bij het vrijgeven van details over feiten uit het verleden en het onverantwoord gebruik van een archieffoto van zijn cliënt. Op de hoorzitting verduidelijkt advocaat Vereecke dat de klacht in essentie neerkomt op de vraag in hoeverre zijn cliënt, net als andere veroordeelden, recht heeft op vergetelheid. Zoals anderen heeft Freddy Horion immers het recht om na verloop van tijd vergeten te worden voor feiten die nu al meer dan dertig jaar in het verleden liggen. Klager ziet niet in waarom zijn foto wordt gebruikt ter illustratie van een problematiek waarmee hij strikt genomen niets te maken heeft, zoals de

behandeling van gedetineerden in de eindejaarsperiode. Het telkens weer oprakelen van het verleden van Horion heeft een negatieve impact op zijn aanvraag tot vervroegde invrijheidsstelling en is dan ook onverantwoord.

Namens Het Laatste Nieuws en de twee journalisten betoogt redactiemanager Geert Van Hecke dat de zaak-Horion bekend staat als een van de zwaarste moordzaken in de Belgische geschiedenis. De feiten waren zo ernstig, dat klager een begrip is geworden in het collectieve geheugen. Toen Horion na zijn arrestatie tot tweemaal toe wist te ontsnappen, stond het land op zijn kop. Bovendien heeft Horion zelf de publieke belangstelling opgezocht door de publicatie van een boek. Horion is dan ook een historische figuur geworden, en kan zich daarom niet beroepen op een zogenaamd recht op vergetelheid. Het is dan ook verdedigbaar dat in de pers naar hem wordt verwezen wanneer een overzicht wordt gegeven van de carrière van een bekend advocaat, of wanneer zijn foto gebruikt wordt ter illustratie van een artikel over de behandeling van gedetineerden tijdens de eindejaarsperiode.

BESLISSING

De ‘Richtlijn over identificatie in een gerechtelijke context’, gekoppeld aan artikel 23 van de Code van de Raad voor de Journalistiek, is duidelijk: *‘2.1. De herintegratie in de maatschappij van een veroordeelde, zijn reclassering, of het lange tijdsverloop na de veroordeling, zijn elementen waarmee de journalist rekening houdt om terughoudend te zijn met identiteitsgegevens.’*

Dit betekent concreet dat, met het verstrijken van de tijd, een veroordeelde er geleidelijk meer recht op heeft om niet (meer) met naam of met een afbeelding geïdentificeerd te worden.

De ‘Richtlijn over identificatie in een gerechtelijk context’ geeft echter ook aan dat hierop uitzonderingen mogelijk zijn:

‘2.3. Volledige identificatie en herkenbare beelden kunnen alleen onder één van volgende voorwaarden, die de redactie moet kunnen motiveren:

- *Het maatschappelijk belang rechtvaardigt de volledige identificatie.*
- *De veroordeelde is een publiek persoon en het maatschappelijk belang rechtvaardigt zijn volledige identificatie.*
- *De ernst van de feiten rechtvaardigt de volledige identificatie.*
- *De veroordeelde komt zelf met zijn verhaal naar buiten en maakt geen bezwaar tegen volledige identificatie.’*

Wat de berichtgeving over klager betreft, moet worden vastgesteld dat hij aan meerdere van de voorwaarden beantwoordt die identificatie mogelijk maken. Door de ernst van de feiten waarvoor klager is veroordeeld is hij een publieke figuur geworden die tot het collectieve geheugen is gaan behoren. Klager heeft nadien ook zelf de belangstelling opgezocht door de publicatie van zijn autobiografische boek ‘Monster zonder waarde? Het levensverhaal van een zesvoudige moordenaar’ en hij is door zijn ontsnappingspogingen ook in het nieuws gekomen.

Identificatie van klager is in die omstandigheden dan ook te verantwoorden.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is ongegrond

Brussel, 8 september 2011